

- © Traducerea și permisiunea pentru republicare au fost oferite de către Curtea Constituțională a Republicii Moldova în scopul includerii sale în baza de date HUDOC a Curții.
- © The present text and the authorisation to republish it were granted by the Constitutional Court of the Republic of Moldova for the purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.
- © La traduction et l'autorisation de republier ont été accordées sous l'autorité de la Cour Constitutionnelle de la République de Moldova à son inclusion dans la base de données HUDOC de la Cour.

***Wunderlich v. Germania* - [18925/15](#)**

Hotărârea din 10.1.2019 [Secția a V-a]

Articolul 8

Articolul 8-1

Respectarea vieții de familie

Plasamentul temporar în casa de copii, din cauza refuzului părinților de a trimite copiii la școală: *nicio încălcare*

În fapt – Reclamanții, un cuplu căsătorit cu patru copii, s-au opus sistemului de învățământ de stat, care impunea obligația de a frecventa școala, dorind să-și învețe copiii la domiciliu. Reclamanților le-au fost aplicate mai multe amenzi și au fost subiecți ai unor proceduri penale; ei au plătit amenzile care le-au fost aplicate, însă nu și-au schimbat poziția.

Pe 6 septembrie 2012, Tribunalul pentru litigii de dreptul familiei i-a privat pe reclamanți de dreptul de a stabili locul de reședință al copiilor, precum și de dreptul de a lua decizii în materie de școlarizare și de a se adresa autorităților în numele copiilor lor. Acesta a transmis drepturile în discuție biroului de asistență pentru tineri. De asemenea, tribunalul a dispus ca reclamanții să-și încredințeze copiii biroului de asistență pentru tineret, care trebuia să pună în aplicare regulile privind frecventarea școlară obligatorie. Ca urmare a acestei decizii, autoritățile au încercat, de mai multe ori, să efectueze o evaluare a gradului de școlarizare al copiilor, însă reclamanții s-au opus.

Ca urmare a respingerii recursurilor formulate de reclamanți împotriva deciziei Tribunalului pentru litigii de dreptul familiei, copiii au fost îndepărtați din casa reclamanților și au fost plasați într-o casă de copii, pe o perioadă de trei săptămâni, timp în care aceștia au fost supuși unor teste de evaluare a cunoștințelor. Pe 19 septembrie 2013, copiii au fost returnați reclamanților, de vreme ce aceștia le-au permis să meargă la școală

În drept – Articolul 8: Privarea parțială de autoritatea parentală, transmiterea anumitor drepturi biroului de asistență pentru tineri, îndepărtarea copiilor din casa reclamanților și plasarea acestora într-o casă de copii timp de trei săptămâni au constituit ingerințe în exercițiul dreptului reclamanților de a le fi respectată viața de familie. Aceste măsuri au urmărit scopurile legitime ale protecției „sănătății sau a moralei” și „a drepturilor și a libertăților altora”.

Curtea a evaluat anterior sistemul german de frecventare școlară obligatorie și a constatat că acesta avea la bază considerații conforme cu jurisprudența Curții, încadrându-se în marja de apreciere a statului reclamat. Punerea în aplicare a frecventării școlare obligatorii a școlarizării, asigurând prevenirea izolării sociale a copiilor reclamanților și integrarea acestora în societate, a constituit, astfel, un motiv pertinent pentru justificarea privării parțiale de autoritatea părintească a reclamanților. Autoritățile naționale au presupus, în mod rezonabil, că copiii reclamanților riscă să nu meargă la școală și să fie ținuti într-un mediu familial „simbiotic”.

Reclamanții au susținut că evaluarea gradului de școlarizare al copiilor lor a arătat că aceștia aveau cunoștințe suficiente, aptitudini sociale și o relație bazată pe dragoste cu părinții lor. Totuși, aceste informații nu fuseseră disponibile pentru biroul de asistență pentru tineri sau pentru tribunale atunci când au luat deciziile în discuție. Pe baza informațiilor de care dispuneau în acel moment, autoritățile au presupus, în mod rezonabil, că copiii erau izolați, că nu aveau niciun contact în afara familiei, existând un risc pentru integritatea lor fizică. În acest context, Curtea a reținut că până și aprecierile sau evaluările greșite ale profesioniștilor nu au făcut ca măsurile de îngrijire a copiilor să fie incompatibile *per se* cu cerințele articolului 8. Autoritățile aveau obligația de a proteja copiii și nu puteau fi trase la răspundere de fiecare dată când îngrijorării reale și rezonabile privind siguranța copiilor *vis-à-vis* de membrii familiilor avea să-i fie dovedită în mod retrospectiv caracterul eronat. Mai mult, lipsa acestor informații a fost provocată de rezistența reclamanților cu privire la evaluarea gradului de școlarizare al copiilor înainte de a fi luați sub îngrijire.

În continuare, Curtea a observat că procesul de luare a deciziilor, privit în ansamblul său, le-a oferit reclamanților protecția necesară a intereselor lor și, prin urmare, au fost respectate obligațiile procedurale cerute de articolul 8 din Convenție. În particular, Tribunalul pentru litigii de dreptul familiei a audiat reclamanții, copiii și biroul de asistență pentru tineri și a numit un tutore *ad litem* care să reprezinte interesele copiilor. Reclamanții, reprezentați de avocat, au putut să își prezinte toate argumentele împotriva privării temporare și parțiale de autoritatea parentală.

Mai mult, tribunalele naționale au prezentat motive detaliate cu privire la lipsa unor măsuri mai puțin severe decât luarea copiilor sub îngrijire. Tribunalele au reținut că comportamentul anterior al reclamanților și rezistența lor persistentă la măsuri au demonstrat că simpla emitere a instrucțiunilor ar fi fost inefficientă, pentru că amenzile administrative anterioare nu au determinat reclamanții să-și trimită copiii la școală. Astfel, având în vedere circumstanțele cauzei, concluziile tribunalelor naționale au fost unele rezonabile și proporționale.

Copiii au fost returnați părinților după efectuarea evaluării gradului de școlarizare, iar reclamanții au fost de acord să-i trimită la școală. Îndepărtarea efectivă a copiilor nu a durat mai mult decât era necesar; aceasta urmărea realizarea interesului lor superior și nu a fost pusă în aplicare într-un mod deosebit de dur sau excepțional.

În concluzie, au fost invocate motive „pertinente și suficiente” pentru privarea parțială de autoritatea părintească a reclamanților și pentru îndepărtarea temporară a copiilor lor. Autoritățile naționale au asigurat un echilibru corect între interesele superioare ale copiilor și cele ale reclamanților, care nu a depășit marja de apreciere acordată autorităților naționale.

Concluzie: nicio încălcare (unanimitate).

(Vezi, de asemenea, *Leuffen v. Germania*, [19844/92](#), decizia Comisei din 9 iunie 1992; *T.P. și K.M. v. Regatul Unit* [MC], [28945/95](#), 10 mai 2001; *K. și T. v. Finlanda* [MC], [25702/94](#), 12 iulie 2001, [Nota informativă 32](#); *Konrad și alții v. Germania* (dec.), [35504/03](#), 11 septembrie 2006, [Nota Informativă 81](#); *R.K. și A.K. v. Regatul Unit*, [38000/05](#), 30 septembrie 2008, [Nota 111](#); *Dojan și alții v. Germania* (dec.), [319/08](#) et al., 13 septembrie 2011, [Nota informativă 144](#); precum și Fișa tematică cu privire la [Drepturile Părintești](#) și [Ghidul cu privire la articolul 2 din Protocolul Nr. 1](#) (dreptul la educație))